

РЕШЕНИЕ

№ 2762

гр. София, 21.04.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XIX КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 17.03.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Катя Аспарухова

**ЧЛЕНОВЕ: Мария Ситнилска
Елка Атанасова**

при участието на секретаря Макрина Христова и при участието на прокурора Цветослав Вергов, като разгледа дело номер **1011** по описа за **2023** година докладвано от съдия Мария Ситнилска, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - 228 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационната жалба на Н. П. П. срещу решение № 4263/10.11.2022 г., постановено по НАХД № 9045/2022 г. по описа на Софийския районен съд, с което е потвърден Електронен фиш (ЕФ) Серия К № 3683957/08.06.2020 г. издаден от СДВР. Наведени са доводи за незаконосъобразност на обжалвания съдебен акт, като постановен в нарушение на материалния закон - касационно основание по смисъла на чл. 348, ал. 1, т. 2 от Наказателно-процесуалния кодекс (НПК), във връзка с чл. 63 от ЗАНН. Обосновават се съображения, че с оглед наличието на контролен орган при заснемане на нарушението и използването на мобилна система за видеонаблюдение е следвало да бъде приложен общият ред по ЗАНН и да бъде съставен Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) и в следствие наказателно постановление с налагане на съответното административно наказание. В тази връзка сочи, че прилагането на процедурата по чл. 189, ал. 4 и сл. от ЗДвП, в отсъствие на законово предвидените условия, представлява съществено процесуално нарушение, което води до ограничаване на правото на защита на наказаното лице. Прави искане да бъде отменено обжалваното съдебно решение, заедно с потвърдения електронен фиш, издаден от СДВР.

Ответникът Столичната дирекция на вътрешните работи (СДВР), , чрез процесуалния си представител юрк. Х. оспорва подадената касационна жалба и моли за отхвърлянето ѝ. Подробни съображения излага в представените по делото писмени бележки. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на С. градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд София-град, като взе предвид наведените касационни доводи, извърши проверка на обжалваното съдебно решение, съобразно нормата на чл. 218, ал. 2 АПК и след като прецени събраните по делото доказателства, приема от правна страна следното:

Касационната жалба е ДОПУСТИМА, като подадена от легитимирано лице, в срока по чл. 211, ал. 1 от АПК, приложим по силата на чл. 63в от ЗАНН, срещу съдебен акт, който подлежи на касационен контрол.

Разгледана по същество касационната жалба е НЕОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

Предмет на производството пред Софийския районен съд е електронен фиш Серия К № 3683957/2020 г издаден от СДВР, с който е ангажирана административно наказателната отговорност на Н. П. П., като на основание чл. 189, ал. 4 във вр. с чл.182, ал. 1, т. 3 от ЗДвП му е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 100 лева, за нарушение на чл. 21, ал. 1 от ЗДвП.

Въз основа на събраните по реда на НПК доказателства и доказателствени средства Софийският районен съд от фактическа страна е установил следното: на 08.06.2020 г., в 19:19 часа, в [населено място], по [улица]до № 28 с посока на движение от [улица]към [улица]при ограничение на скоростта от 50 км/ч за населено място, е управлявал л.а. марка „А.“, модел „С8“ с рег. [рег.номер на МПС] със скорост на движение от 79 км/ч, като нарушението е заснето с автоматизирано техническо средство „ARH CAM SI“ № 11743ее.

Въз основа на така установената фактическа обстановка, районният съд от правна страна е приел, че при издаване на електронния фиш не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила водещи до неговото опорочаване и ограничаващи правото на защита на нарушителя. Изложил е доводи, че установените в хода на съдебното следствие факти и обстоятелства сочат по несъмнен начин, че административно наказателно отговорното лице, от обективна и субективна страна е извършило нарушението, за което е ангажирана неговата административно наказателна отговорност.

Решението на Софийския районен съд е правилно.

Правилни са изводите на въззивния съд по фактите, приложението на материалния закон и процесуалните правила. Разпоредбата на чл. 21, ал. 1 от ЗДвП установява определени стойности на скоростта в км/ч., които не следва да се превишават от водача при избиране на скоростта на движение. Съгласно ал. 2 когато стойността на скоростта, която не трябва да се превишава, е различна от посочената в ал. 1, това се сигнализира с пътен знак. В разглеждания случай скоростта на автомобила е установена в населено място, поради което и въведеното по силата на закона ограничение е 50 км. ч. Нарушението е безспорно установено с годно техническо средство, като приложените снимки съгласно чл. 189, ал. 15 ЗДвП са годни веществени доказателства.

Обжалваният електронен фиш съдържа предвидените в чл. 189, ал. 4 ЗДвП

реквизити: посочени са териториалната структура на Министерството на вътрешните работи, на чиято територия е установено нарушението, а именно: СДВР, мястото, датата, точният час на извършване на нарушението, регистрационния номер на моторното превозно средство, собственикът, на когото е регистрирано превозното средство, нарушените разпоредби, размерът на глобата, срокът и сметката на доброволното ѝ заплащане. В случая разпоредбата на чл. 54 от ЗАНН, уреждаща реквизитите на наказателното постановление, не е приложима, тъй като чл. 189, ал. 4 от ЗДвП е специална норма за ангажиране на административнонаказателната отговорност на водачите на МПС при нарушения, установени и заснети с техническо средство, в отсъствието на контролен орган. Макар и нормата на чл. 189, ал. 11 от ЗДвП да предвижда, че електронният фиш е своеобразен аналог на наказателно постановление, това важи единствено по отношение на правните последици от влизане в сила на двата акта. Законодателят не е предвидил пълно приравняване между електронния фиш и наказателното постановление, нито по отношение на съдържанието им, нито във връзка с процедурата по съставянето им. Ето защо и след като в нормата на чл. 189, ал. 4 от ЗДвП не е предвидено като задължително условие посочването на конкретен издател, датата на издаване и срок за обжалване на електронния фиш, то липсата им не представлява съществено процесуално нарушение на изискванията към формата и съдържанието на електронния фиш.

Както правилно е посочила въззивна инстанция, в резултат на ТР №1/2014г. е прието изменение на Закона за движението по пътищата (ДВ, бр.19/13.03.2015г.) относно използването на мобилни камери за установяване на нарушенията на ограниченията на скоростта, чрез добавяне в разпоредбата на чл.189, ал.4 ЗДвП на термина "автоматизирано" техническо средство. Определение за „автоматизирани технически средства и системи“ се съдържа в т.65 на §6 ДР ЗДвП (нова, ДВ, бр.19/2015г.) съгласно която норма това са уреди за контрол, работещи самостоятелно или взаимно свързани, одобрени и проверени съгласно Закона за измерванията (ЗИ), които установяват и автоматично заснемат нарушения в присъствие или отсъствие на контролен орган и могат да бъдат: а) стационарни - прикрепени към земята и обслужвани периодично от контролен орган; б) мобилни - прикрепени към превозно средство или временно разположени на участък от пътя, установяващи нарушение в присъствието на контролен орган, който поставя начало и край на работния процес.

От събраните по делото доказателства се установява, че нарушението е било заснето с техническо средство за видеоконтрол. С цитираната по-горе разпоредба на ЗДвП е въведено изискване автоматизираните технически средства и системи да бъдат одобрени и проверени съгласно Закона за измерванията /ЗИ/. Според чл. 26, ал. 1 от ЗИ контролът на средствата за измерване се извършва чрез одобряване на типа, първоначална проверка и последваща проверка. Председателят на Българския институт по метрология одобрява типа на средствата за измерване и издава удостоверение от одобрен тип, когато след изпитване и оценяване на типа е установено съответствие на типа на средствата за измерване с изискванията към тях /чл. 32, ал. 1 от ЗИ/.

Следователно, мобилните системи за видеоконтрол след законодателните изменения представляват годно средство за констатиране и заснемане на нарушения на установените ограничения на скоростта, при спазване на въведените изисквания контролният орган да не се намесва в работата на мобилното автоматизирано техническо средство, а само да го позиционира, включва и задава ограничението на

скоростта, а след преустановяване на контрола да го изключва и демонтира. В настоящия случай не се установяват нарушения на тези правила за работа с мобилната система за видеоконтрол.

Изложеното обосновава прилагането към случая на предвиденото в чл. 189, ал. 4 от ЗДвП съкратено производство и изключва реда, предвиден в ЗАНН по отношение образуването и приключването на административнонаказателно производство чрез съставяне на АУАН, в каквато посока са възраженията на касатора.

С оглед на изложено касационна инстанция намира, че не са допуснати съществени процесуални нарушения при издаване на електронния фиш, които налагат неговата отмяна, а нарушението е доказано от обективна и субективна страна, за което правилно е наложена „глоба“ в размер на 100 лв. съгласно чл. 182, ал.1, т. 3 от ЗДвП.

Доколкото направените от Софийски районен съд изводи съответстват на фактическата обстановка и не са налице основанията на чл. 63в от ЗАНН във връзка с чл. 348 от Наказателно-процесуалния кодекс, то съдът констатира, че касационната жалба следва да бъде отхвърлена като неоснователна, а постановеното съдебно решение – оставено в сила като правилно.

При този изход на спора и на основание чл.63д, ал. 5 във вр. ал. 3 от ЗАНН в полза на ответника следва да се присъдят разноски за осъществено процесуално представителство от юрисконсулт, които се определят в размер на сумата от 80.00 лева на основание чл. 37 от ЗПП във връзка с чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2, предл. второ от АПК и чл. 222, ал. 1 от АПК във връзка с чл. 63в от ЗАНН, Административен съд София-град, XIX-ти касационен състав

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 4263/10.11.2022 г., постановено по НАХД № 9045/2022 г. по описа на Софийския районен съд.

ОСЪЖДА Н. П. П., ЕГН: [ЕГН] да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи, сумата от 80.00 /осемдесет/ лева юрисконсултско възнаграждение.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.